

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **B. P.,** zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Plzeň, Františkánská 7, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2003 č. j. OAM-1075/VL-07-ZA08-2003, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 55 Az 676/2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2004 č. j. 55 Az 676/2003 - 38

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 27. 4. 2004 č. j. 55 Az 676/2003 - 38 odmítl podání žalobce (dále i „stěžovatel“) ze dne 26. 5. 2003 směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2003 č. j. OAM-1075/VL-07-ZA08-2003, kterým nebyl žalobci udělen azyl dle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění usnesení krajský soud zejména uvedl, že podání žalobce ze dne 26. 5. 2003 postrádá základní náležitosti žaloby vymezené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) až f) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když se žalobce omezil v podstatě jen na ohlášení nesouhlasu s napadeným rozhodnutím ve lhůtě stanovené zákonem. Z obsahu podání je pouze patrno, kdo je účastníkem řízení, které rozhodnutí je napadeno a jsou

zde uvedeny právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Bez doplnění žaloby nebylo dle krajského soudu možno o věci dále jednat. Doplněním žaloby se přitom z povahy věci rozumí doplnění především tvrzených důvodů nezákonnosti, upřesnění právní argumentace nebo doplnění petitu žaloby, předmětné podání učiněné u soudu v zákonné lhůtě pro podání žaloby však postrádá jakékoliv tvrzení důvodů nezákonnosti, nejsou zde uvedeny žádné konkrétní skutkové důvody, pro které považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné a jimiž by soud byl vázán při své přezkumné činnosti. Soud proto usnesením ze dne 21. 10. 2003 č. j. 55 Az 676/2003 - 15 poučil žalobce a vyzval ho k doplnění podání v rozsahu uvedeném ve výroku tohoto usnesení, k tomu stanovil přiměřenou lhůtu a současně žalobce poučil, že nebude-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, soud řízení o tomto podání odmítne. Jelikož žalobce na výzvu soudu nijak nereagoval a jeho podání nadále vykazovalo takové vady, které bránily meritornímu přezkoumání napadeného rozhodnutí, a v řízení nebylo možno pro tento nedostatek pokračovat, krajský soud podání žalobce odmítl v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s.

Proti citovanému usnesení Krajského soudu v Brně podal stěžovatel včas kasační stížnost z důvodu uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. c), d) a e) s. ř. s. Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že napadeným usnesením porušil ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., když byl sice vyzván k odstranění vad podání, ale byla mu stanovena kratší lhůta (pouze 15 dnů) než požaduje zákon. V ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. není délka lhůty k opravě či odstranění vad podání nijak specifikována, stěžovatel je však přesvědčen, že délka této lhůty by neměla být kratší než lhůta podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud měl tedy správně stěžovatele podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzvat k odstranění vad podání a stanovit mu k tomu lhůtu, která nebude kratší než lhůta podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel má za to, že mu lhůta dle citovaných ustanovení ještě nepočala běžet, neboť byl k odstranění vad podání vyzván v rozporu se zákonem, a že napadené usnesení je předčasné a nemající oporu v zákoně. Stěžovatel dále namítá, že jeho podání ze dne 26. 5. 2003 splňovalo náležitosti předepsané ustanovením § 71 odst. 1 s. ř. s., byť se nedokázal pregnantně vyjádřit. Z obsahu podání však lze dovodit, v jakých bodech žalobce rozhodnutí žalovaného napadá a tedy nejsou dány podmínky pro postup podle § 46 s. ř. s., když krajský soud ani netvrdí, že právě podle tohoto ustanovení postupoval. Krajský soud uvedl, že postupoval dle § 37 odst. 5 s. ř. s., když však s ohledem na znění § 46 odst. 1 s. ř. s. nelze jen na základě ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. návrh odmítnout, z tohoto hlediska se stěžovateli jeví usnesení krajského soudu jako nedostatečně odůvodněné a nepřezkoumatelné. Stěžovatel také poukazuje na rozpor napadeného usnesení, když v prvním odstavci odůvodnění usnesení krajský soud popisuje obsah žaloby, který zcela vyhovuje ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s., když však dále v usnesení uvádí, že předmětná žaloba obsahuje toliko právní důvody nezákonnosti rozhodnutí žalovaného a zcela opomíjí, že stěžovatel, co se týče skutkových tvrzení, zcela odkázal na svou žádost o udělení azylu. Stěžovatel navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů je ovládáno přísnou dispoziční zásadou, jejímž důsledkem mimo jiné je, že podaná žaloba musí obsahovat zákonem stanovené náležitosti. Dle § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných

náležitostí podání dle § 37 odst. 2, 3 s. ř. s. obsahovat označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci; označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy; označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá; žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné či nicotné; jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést; návrh výroku rozsudku. Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Z předloženého soudního spisu ve věci je zřejmé, že podání stěžovatele ze dne 26. 5. 2003, kterým se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť dle jeho názoru byla žalovaným porušena některá ustanovení o správním řízení vymezená ve správním řádu a také ustanovení § 12 zákona o azylu, a ve kterém stěžovatel ohledně skutkových důvodů odkazoval na svou žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru k žádosti a další spisový materiál ve věci, neobsahovalo citované obligatorní náležitosti žaloby. Proto byl stěžovatel Krajským soudem v Brně usnesením ze dne 21. 10. 2003 č. j. 55 Az 676/2003 - 15 vyzván k doplnění podání ve stanovené lhůtě 15 dnů, a to tak, aby bylo zřejmé označení žalobních bodů, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné či nicotné, a jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést. Zároveň byl stěžovatel poučen o následcích nevyhovění této výzvě dle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. Stěžovateli bylo předmětné usnesení doručeno dne 20. 2. 2004, přičemž on na něj ve stanovené lhůtě ani později žádným způsobem nereagoval.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze považovat za žalobní bod dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pouhé uvedení ustanovení správního řádu, které bylo dle názoru stěžovatele porušeno, a z hlediska skutkových důvodů jen obecné odkázání na spisový materiál ve věci. Výše uvedená tvrzení stěžovatele v podání tak není možno považovat za žalobní body ve smyslu citovaného ustanovení soudního řádu správního. Nejvyšší správní soud tudíž souhlasí se stanoviskem krajského soudu v napadeném usnesení, že předmětné podání stěžovatele nadále vykazovalo takové nedostatky, které bránily meritornímu přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného, a řízení o tomto podání bylo správně dle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnuto.

Co se týče námitky stěžovatele o tom, že lhůta patnácti dnů stanovená mu k odstranění vad podání dle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. byla krátká a neodpovídala ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud konstatuje, že v ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. se sice uvádí, že předseda senátu stanoví k opravě nebo odstranění vad podání lhůtu, ale již se neuvádí, jak dlouhá tato lhůta má být. Z dikce citovaného ustanovení je navíc zřejmé, že určení délky takové lhůty závisí zcela na uvážení předsedy senátu. Nejvyšší správní soud má za to, že by mělo jít o lhůtu, která je přiměřená tomu, aby v ní podatel měl reálnou možnost vady podání opravit či odstranit, a za takovou přiměřenou lhůtu považuje lhůtu stanovenou v předmětné věci Krajským soudem v Brně, tedy lhůtu patnácti dnů ode dne doručení usnesení. Není tak žádného zákonného důvodu lhůtu podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. ztotožňovat s lhůtou dvou měsíců pro podání žaloby podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel se rovněž mýlí v názoru, že Krajský soud v Brně nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí, když se zmiňuje pouze o odmítnutí podání dle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s.

a již ne dle § 46 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. obsahuje samostatný důvod odmítnutí řízení o podání (podání není doplněno či opraveno a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat) a v případě jeho aplikace není nutno odkazovat dále na ustanovení o odmítnutí návrhu dle § 46 odst. 1 s. ř. s. Dle názoru Nejvyššího správního soudu odůvodnil krajský soud předmětné usnesení řádně a dostačujícím způsobem.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal stěžovatelem uplatněné důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatků důvodů rozhodnutí, a dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti výslovně uplatnil i důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem. Uvedený důvod podání kasační stížnosti však stěžovatel blíže nespecifikoval, proto se jím Nejvyšší správní soud v tomto rozsahu a za uvedené situace nemohl zabývat.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel podal také návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se návrhem nezabýval, neboť věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Jelikož stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu